

La defensa de l'euro i nosaltres

Sembla que finalment la UE ha fet allò que havia de fer envers la crisi grega. Ha dissenyat i ha posat sobre la taula un sistema de defensa de l'euro d'una envergadura considerable, esperem que suficient (queda molt per concretar). Dic "sembla", perquè és probable que després de les vacil·lacions inicials els mercats tornin a posar a prova la determinació dels governs europeus. Vull suposar que no els en faltarà. I dic "defensa de l'euro" perquè d'això es tracta. No ens enganyem: Grècia no es Califòrnia. Una fallida descontrolada de Califòrnia no arrossegaria el dòlar, però la de Grècia seria una ferida molt greu sobre l'euro (per començar, no tindria pas gaire sentit que Grècia mantingués l'euro). Confesso que jo vaig ser escèptic sobre la possibilitat que l'euro s'arribés a implantar, per totes les raons, i més, que ara el fan trontollar. Però una vegada implantat Europa no el pot deixar caure a la primera crisi. Després del fracàs de l'agenda de Lisboa –prou anticipada–, el fracàs de l'euro –no anticipat– seria un cop devastador per al projecte europeu.

De tota manera, cal dir que l'euro no sortirà enfortit d'aquesta crisi. Anant molt bé, haurem establert un bon sistema d'assegurança sobirana contra pànics de deute, alhora que més coordinació fiscal. Són passes endavant importants i cal esperar que evitaren crisi futures de la mateixa mena. Ara bé, l'euro ha demostrat que és vulnerable i ho ha demostrat a l'entorn d'un assumpte d'origen perifèric i de solució, diguem-ne, fàcil. Què passarà quan s'enfronti a crisis que afectin el nucli del sistema europeu i tinguin una solució difícil? No dubteu que arribaran. Podrien, per exemple, esclatar arran dels graus diferents de tolerància per la inflació d'Alemanya i de la resta d'Europa. Pot arribar un dia que Alemanya no sigui capaç de consentir una política massa expansiva del BCE, en què la resta d'Europa

Andreu
Mas-
Colell

UPF i Barcelona GSE

se senti ofegada per una política molt restrictiva d'un BCE que hom percebi dominat per Alemanya.

Quines son les conseqüències d'aquesta crisi per a Espanya? Doncs, ben simple: ens hem quedat sense política fiscal. Hi ha qui se n'alegra. No pas jo. Penso que fóra millor si ens quedés un marge d'actuació per al keynesianisme clàssic. No el tenim. Els mercats no ho han permès. En part pot ser culpa nostra. Els missatges han estat confosos i hem fet massa la sensació que no es controlava la situació. També ha faltat unitat política

(el famós pacte, que ja recomanava el Cercle d'Economia fa mes d'un any, hi hauria ajudat). Però vés a saber si en aquest aspecte no estaríem igual, encara que s'hagués fet tot bé. Sigui com sigui, què hem de fer ara? Doncs, d'una banda, acceptar la realitat i complir estrictament les recomanacions que ens han fet sobre el dèficit fiscal. I, d'una altra, actuar amb força utilitzant les poques claus d'acció política potent que ens queden. Em refereixo, és clar, a les famoses reformes estructurals i, concretament, a la reforma del mercat laboral. Cal engegar-la sense més retard. No podem continuar amb un 20% de desocupats. És dolent per a les finances públiques, és dolent per a la imatge externa, és dolent per a l'economia i sobretot és pernicios per als desocupats. I el problema no s'arreglarà sol. Cada dia que passa sense afrontar-lo el fem més gros.

Els presidents de la Unió Europea i de la Comissió Europea, Van Rompuy i Durão Barroso, després de la cimera en què s'aprovà el rescat de l'economia grega.